

відображають реального стану національної економіки, а й штучно збільшені за рахунок девальвації гривні, зростання інфляції, відпускних цін на товари та послуги і сплатою збільшеного обсягу податків і зборів, що в свою чергу стимулює

поглиблення кризових процесів. В результаті фінансово-економічна ситуація вимагає комплексного реформування, яке допоможе відновити стабільність фінансового сектору та сприятиме інтенсивному розвитку української економіки в майбутньому.

Література

1. Новікова В.В. Прогнозування внутрішнього валового продукту на основі апарату штучних нейронних мереж [Електронний ресурс] / В.В. Новікова // Економіка та управління АПК. – 2014. – № 1. – С. 5–11. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/есuарк_2014_1_3.pdf
2. Пугачов М.І. Прогноз динаміки внутрішнього валового продукту України за допомогою нейронних мереж / М.І. Пугачов, О.М. Грибинюк, А.О. Мельник // Економіка АПК. – 2015. – № 4. – С. 82–88.
3. Валовий внутрішній продукт України за 2012–2015 роки [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Державної служби статистики України. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.

УДК 330.332

ЛІЗИНГ ЯК ІННОВАЦІЯ У ФІНАНСУВАННІ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ УКРАЇНИ

Лозінська К.В. – викладач; Гуляк Ю. М. – ст. 2 курсу.
Вінницький коледж економіки та підприємництва ТНЕУ

У статті розглянуто проблеми та перспективи розвитку лізингових відносин в Україні. Обґрунтовано доцільність використання лізингового механізму у фінансуванні агропромислового комплексу. Розкрито переваги та недоліки фінансового лізингу як джерела фінансування розвитку підприємств. Доведено, що фінансовий лізинг є потужним методом фінансування інвестиційної діяльності на сучасному етапі розвитку економіки та суспільства.

Ключові слова: лізинг, фінансовий лізинг, фінансування, лізингові відносини, лізингові концепції, інвестиції, лізингодавець, лізингоодержувач.

Постановка проблеми. Знаходячись на сучасному етапі розвитку Україна обрала шлях до Євроінтеграції, однією з цілей якої є посилення розвитку інновацій на усіх етапах виробництва та розподілу товарів і послуг.

Високий рівень розвитку аграрного сектору і забезпечення продовольчої безпеки є однією з найважливіших цілей державної політики. Її вирішення можливе на основі технічного переозброєння та зміцнення виробничого потенціалу аграрної галузі. Зробити це за рахунок власних коштів сільськогосподарські підприємства не спроможні. Як свідчить світова практика, ефективним інструментом розвитку аграрних

підприємств, є лізинг, зокрема лізингові відносини, які ще не набули належного розвитку, незважаючи на сприяння з боку держави [1].

Оскільки сільське господарство є однією з найбільш капіталомістких галузей виробництва, у аграрній діяльності часто виникають проблеми недостатнього фінансування та дефіциту коштів для придбання або оновлення обладнання. Тому аграрні підприємства змушені шукати шляхи забезпечення новітніми засобами виробництва. Таку можливість підприємствам надає розвиток лізингових відносин, які є інструментом для підтримки агропромислового комплексу загалом.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Дослідженням фінансового лізингу агропромислових комплексів та лізингу в Україні загалом займалися такі вітчизняні вчені: В. І. Фридель, Т. М. Затвора, К. А. Барташук, Н. С. Рязанова, Н. М. Внукова, М. В. Шелудько, Г. І. Наконечний, Н. М. Купалова, С. В. Нуменкова.

Незважаючи на зростання інтересу до теми фінансового лізингу серед вітчизняних науковців, в Україні ще недостатньо проведено досліджень щодо використання фінансового лізингу як активного

інструменту фінансування інвестиційної діяльності підприємств. Відсутні практичні напрацювання щодо доцільності застосування на підприємствах фінансового лізингу, в порівнянні з іншими джерелами фінансування [2].

Мета статті. Дослідження лізингових відносин як альтернативної заміни кредитів у вигляді джерела фінансування агропромислового комплексу. Оцінка переваг та недоліків лізингових операцій порівняно з іншими видами інвестиційної діяльності в умовах постіндустріальної економіки та кризових ситуацій в країні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Національні лізингові ринки є більш ніж у 90 країнах світу. Сукупні обсяги операцій сягають понад 690 млрд. доларів. Лізинг є одним із найважливіших елементів інвестиційної політики багатьох країн. Темпи зростання лізингових операцій зазвичай випереджають темпи зростання головних макроекономічних показників. Насиченість і розгалуженість лізингових операцій є свідомством розвиненості ринкових відносин в державі [3].

Аналіз джерела фінансування підприємства показав, що вони розділяються на зовнішні і внутрішні. Внутрішнє фінансування передбачає використання власних коштів (чистого прибутку, амортизаційних відрахувань). Зовнішнє ж фінансування передбачає використання коштів держави, фінансово-кредитних організацій, не фінансових компаній і громадян. Саме лізингове фінансування належить до зовнішніх джерел отримання коштів підприємствами.

Для детальнішого трактування поняття фінансовий лізинг звернемося до Податкового кодексу України: фінансовий лізинг – це господарська операція, що здійснюється фізичною або юридичною особою і передбачає передачу орендарю майна, яке є основним засобом згідно з Податковим Кодексом і придбане або виготовлене орендодавцем, а також усіх ризиків і винагород, пов'язаних з правом користування та володіння об'єктом лізингу [2].

Для України відносини фінансового лізингу є відносно новим явищем, оскільки воно має власні переваги та недоліки,

підприємства з особливою обережністю відносяться до такого варіанту фінансування. Але якщо говорити виключно про сферу агропромислових відносин лізинг користується популярністю і уже встиг заслужити довіру серед інших форм фінансування.

Зростання рівня зношеності основних фондів на Українських підприємствах зумовлює необхідність їх оновлення і модернізації. Важливу роль у процесі активізації інвестиційних процесів та модернізації економіки країни відіграє фінансовий лізинг як пріоритетна форма фінансування капіталовкладень підприємств, що сприяє взаємодії суб'єктів господарювання з приводу отримання доступу до найновішої техніки і сучасних технологій [4].

Лізингова діяльність є перспективним видом бізнесу оскільки [2]:

- Світовий досвід показує, що на частку лізингу в нових інвестиціях в устаткуванні припадає 15-20%;

- Лізинг є одним з основних джерел активізації інвестиційної діяльності, що є вкрай важливим для нашої економіки;

- Переорієнтація банків із ринку цінних паперів на інвестиції у виробництво;

- Великий потенційний попит на послуги фінансового лізингу.

Переваги лізингу в порівнянні з іншими видами інвестування:

1. Інвестування у формі майна на відміну від грошового кредиту знижує ризик неповернення коштів, так як за лізингодавцем зберігаються права власності на передане майно;

2. Часто підприємству легше отримати майно по лізингу, ніж позику на його купівлю, оскільки лізингове майно виступає в якості застави;

3. Виробник отримує додаткові можливості збуту продукції, оскільки обмежене фінансування інвестицій часто не дозволяє підприємствам своєчасно оновлювати технологічну систему.

Нажаль державна підтримка агропромислового комплексу країни посередництвом лізингу господарств з низькою платоспроможністю в нашій країні практикується дуже рідко, тому деякі

підприємства просто не можуть ефективно працювати, а тим паче оновлювати технічно-машинне устаткування для підвищення ефективності промисловості.

Висновки. На сучасному стані економічного розвитку нашої держави лізинг є одним з найперспективніших фінансових інструментів. Лізингові інвестиції являються ефективною альтернативою банківським кредитам, оскільки є набагато доступнішими для підприємств. Також лізингоодержувачі

мають можливість викупу техніки по завершенні лізингового договору. Для багатьох підприємств це є єдиним варіантом для оновлення технічної бази, відповідно до цього лізинг дає можливість впровадження інновацій на підприємстві. Оцінюючи постіндустріальний розвиток нашого виробництва і його застарілі механізми, такий тип фінансування може значно покращити загальний стан розвитку підприємств.

Література

1. Корсун А. С. Етапи формування лізингових відносин та концепції їх походження // Формування ринкових відносин в Україні. - 2015. - № 6. - С. 145-149.
2. Барташук К. А. Фінансовий лізинг як джерело фінансування розвитку підприємств України // Економіка та держава. - 2015. - №3. - С. 142-147.
3. Григоренко Є. Лізинг як перспективний вид діяльності // Ринок цінних паперів України. - 2002. - № 1-2. - С.29-35.
4. Затвора Т. М. Проблеми та перспективи розвитку ринку лізингових послуг в Україні // Економіка і регіон. - 2015. - №3(52). - С. 8-13.

УДК 336.226.

ЗМІСТ ФІСКАЛЬНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПДВ ТА МЕТОДИ ЙОГО ОЦІНЮВАННЯ

Білецька Н.В., Асауленко А.В., Дависвич Б.В.

Вінницький інститут конструювання одягу і підприємництва

Податок на додану вартість входить до складу систем оподаткування в більшості країн світу. У Франції цей податок був введений уперше у 1958 р., нині він є у 135 країнах світу. З розвинених країн податок на додану вартість відсутній у США, замість нього в країні діє податок з продажу із ставкою від 2 % до 11 %. Починаючи з періодів стабілізації грошового сектору України, коли була введена діюча нині грошова одиниця, податок на додану вартість був ризиковим фактором наповнення Державного бюджету України. Становлення податку на додану вартість в Україні відбувалось протягом тривалих строків [1, с. 264–272]:

– застосування кредитного методу (розрахунок платежів з податку в бюджет як різниці між сумою ПДВ, отриманого від покупця, і сумою ПДВ, сплаченого постачальникам матеріальних ресурсів, спрямованих на здійснення виробничо-господарської діяльності) на основі чого спостерігалась тенденція до наближення методики обчислення і способів справляння ПДВ до найбільш розвинутих країн;

– тенденція до зменшення податкового навантаження: скорочення кількості платників податку, зниження ставки ПДВ з 28 % до 20 %, запровадження механізму відшкодування податку з бюджету;

– приведення механізму розрахунку податкових зобов'язань до єдиних стандартів для всіх видів діяльності;

– розширення кола пільгових видів діяльності, що призвело до зростання нерівномірності в оподаткуванні різних підприємств.

Недосконалість податку на додану вартість в Україні створює значні проблеми для системи державних фінансів. Це пов'язано з тим, що такі переваги податку як: висока фіскальна ефективність, властивість регулювати ціни, стримувати кризу надвиробництва і витіснити з ринку неефективних виробників, наявність вбудованого механізму взаємного порівняння розміру податку його платниками, гармонізація торгівлі із іншими країнами не в повній мірі перебивають негативні аспекти ПДВ. Тобто він належить до проблемних податків, оскільки: відноситься